

TĂRIA LUI DUMNEZEU

»Dați Domnului, fii ai celor puternici, dați Domnului slavă și tărie! Domnul va da putere poporului Său, Domnul va binecuvânta pe poporul Său cu pace.« (Psalmul 29,1 și 11)

A fost o vreme tristă pentru poporul Israel, când ceata lui Core s-a răzvrătit împotriva lui Moise și împotriva lui Aaron. 250 de bărbați dintre copiii lui Israel, **fruntași ai adunării, dintre cei chemați la sfat, bărbați cu nume**, s-au strâns împotriva lui Moise și împotriva lui Aaron și le-au zis: »Destul! Căci toată adunare, toți sunt sfinți și Domnul este în mijlocul lor. Pentru ce vă ridicați voi mai presus de adunarea Domnului?« (Numeri 16,1-3) A doua zi de dimineață, în timp ce toată adunarea cârtea împotriva lui Moise și Aaron, și ziceau: »Ați omorât poporul Domnului«, s-a arătat slava lui Dumnezeu. Atunci Moise și Aaron au mers în fața cortului întâlnirii. Și Domnul a vorbit lui Moise și a zis: »Depărtați-vă din mijlocul acestei adunări și-i voi topi într-o clipă!« Atunci au căzut cu fața la pământ. Și Moise i-a zis lui Aaron: »Ia cădelnița, pune foc în ea de pe altar, pune tămâie în ea, du-te repede la adunare și fă ispășire pentru ei, căci a izbucnit mânia Domnului și a început urgia!« – El s-a așezat între cei morți și cei vii și urgia a încetat.

Au murit paisprezece mii șapte sute de inși, în afară de cei care au murit din pricina lui Core. (Numeri 16; vă rog, citiți tot capitolul) Aceștia au fost cei **puternici**, fruntașii adunării, cei chemați la sfat, oameni cu nume. Ei s-au simțit puternici, așa că au îndrăznit să se ridice împotriva lui Moise și împotriva lui Aaron și implicit împotriva lui Dumnezeu. Dar ei au pus la socoteală numai puterea lui Moise și a lui Aaron, dar nu și **puterea lui Dumnezeu**, ai cărui robi erau Moise și Aaron și la ale cărui porunci acționau ei. Oamenii s-au gândit că vor rezolva ușor problema cu acești doi bărbați.

Aceasta este o greșală foarte veche, aceea de a-i vedea numai pe oameni, nu și pe Domnul, care este activ în slujitorii Săi. Acestei greșeli i-a căzut pradă și Faraon; și el a crezut că are de-a face numai cu Moise și cu Aaron. Astfel a pierit cu toată puterea oștirii lui. Dar exista unul mai puternic, pe care el nu l-a pus la socoteală și pe care nu l-a cunoscut nici ceata lui Core. Va veni o vreme când împărații pământului se vor răscula și domnitorii se vor sfătui împotriva lui Dumnezeu și împotriva Unsului Său, neamurile se vor întărâta și popoarele vor cugeta lucruri deșarte. (Psalmul 2) Spațiul nu ne permite întotdeauna să detaliăm totul, de aceea am amintit aici numai un citat care este important pentru a putea studia tăria lui Dumnezeu. Este sfârșitul timpului neamurilor, judecata finală **înaintea împărăției de o mie de ani**. »Și am văzut un înger care stătea în soare și a strigat cu glas tare, spunând tuturor păsărilor care zboară în mijlocul cerului: ,Veniți, adunați-vă la marea cină a lui Dumnezeu, ca să mâncați carnea împăraților și carnea comandanților și carnea oamenilor puternici și carnea cailor și a celor care stau pe ei și carnea tuturor și liberi și robi și mici și mari'.« (Apocalipsa 19.17-18)

Aici îi vedem iar pe domnitori, pe împărați, pe colonei, pe cei **puternici**, pe oamenii cu nume, înalta aristocrație, baroni, conți, ofițeri superiori și pe toți care sunt cu ei. Dar nu citim **despre puterea lor**, ci carnea lor va fi dată s-o mănânce păsările care zburau în mijlocul cerului. Astfel se descoperă tăria lui Dumnezeu în distrugerea celor tari. Trebuie să fie o putere uriașă, cea care nimicește într-o clipă toată oștirea, oștire de milioane de oameni, împotriva căreia toate împotrivrile sunt zadarnice. Cât de tare trebuie să fie Acela care-Și poate nimici vrăjmașii cu suflarea gurii Lui! (2 Tesaloniceni 2,8)

Dar tăria lui Dumnezeu nu se descoperă numai în distrugere și nimicire, în ucidere, ci ea se descoperă în toată slava sa **prin mântuire, în eliberarea** chiar și de vrăjmașii puternici, de moarte și diavol. Ea se descoperă prin aceea că **înviază morții și cheamă lucrurile care nu sunt ca și cum ar fi.** (Romani 4,17) El poate transforma pe cei vrednici de ură în oameni iubiți, pe vrăjmașii cei mai aprigi în adoratori și slujitori credincioși.

Judecata asupra cetei lui Core a fost una rapidă, fulgerătoare și totală: Pământul și-a deschis gura și a înghițit ceata lui Core și pe Core. Iar focul a mistuit pe cei 250 de oameni și au slujit astfel poporului ca pildă. **Dar fiii lui Core n-au murit.** (Numeri 26.10-11) Dumnezeu a avut har pentru fiii lui Core, cum scrie în Ezechiel 18: »Sufletul care păcătuiește, acela va muri. Fiul nu va purta nelegiuirile tatălui său și tatăl nu va purta nelegiuirile fiului său.« Minunat har! Ce impresie puternică trebuie să fi făcut asupra fiilor celor puternici, această atitudine de har a lui Dumnezeu!

Acum, că erau orfani - și Dumnezeu îi ajută pe orfani (Psalmul 10,14) - El este Tatăl lor (Psalmul 68,5), Dumnezeu i-a luat în grija Sa și n-a făcut nicio deosebire, chiar dacă erau copiii celui răzvrătit. El a devenit Tatăl lor, iar ei au fost copiii Lui de suflet. Dar ei l-au fost și slujitori credincioși. El ia putut folosi ca păzitori ai porții, ca păzitori ai pragurilor cortului. (1 Cronici 9,19) Fiii lui Core au fost și cântăreți. Ei au putut cânta: »Ferice de cei ce locuiesc în casa ta, căci ei tot mai pot să Te laude! Căci mai mult face o zi în curțile Tale, decât o mie în altă parte. Eu vreau mai bine să stau în pragul Casei Dumnezeului meu, decât să locuiesc în corturile răutății.« (Psalmul 84) Acest minunat psalm este al fiilor lui Core.

Ei erau cântăreți care laudau pe Dumnezeu în sfântul Locaș; aceasta era slujba lor permanentă, zi și noapte. (1 Cronici 9,33) Cu câtă pricepere și cu ce inimi fericite vor fi laudat în cântări marile fapte ale lui Dumnezeu! Ei cântau: »Lăudați pe Domnul, căci este bun; căci în veac ține îndurarea Lui!« - »În tabără au fost geloși pe Moise și pe Aaron, sfântul lui Dumnezeu. Atunci s-a deschis pământul și a înghițit pe Datan și s-a închis deasupra lui Abiram. Focul le-a aprins **ceata** și flacăra a mistuit pe cei răi.« (Psalmul 106,16-18)

Desigur, le-a fost greu să pronunțe numele tatălui lor Core în cântări, căci de fapt el a fost capul revoltei; este scris: »**Core**, fiul lui Ițehar, fiul lui Cheah, fiul lui Levi s-a răscolat împreună cu Datan și Abiram, fiii lui Eliab și On, fiul lui Pelet, câteși trei fiii lui Ruben.« (Numeri 16,1) Deci totuși **Core a fost căpetenia** și nu se vorbește despre ceata lui Datan și Abiram decât în Psalmul 106. Aceasta s-a întâmplat pentru a le proteja sentimentele firești.

Așa cum a fost cu fiii lui Core, așa va fi cândva cu **fiii celor puternici.** Dumnezeu va aduce judecata peste părinții lor, ei vor participa la războiul cel mare împotriva Ierusalimului și vor ajunge hrană pentru păsările care zboară în mijlocul cerului; dar copiii, care rămân acasă, care nu merg la război, vor fi cruțați. Lor le vor vesti slava lui Dumnezeu cei puțini care se vor întoarce acasă, care vor scăpa din război și care fuseseră cruțați. (Isaia 66,19) Atunci se va împlini cuvântul: »Tu m-ai scăpat din neînțelegerile poporului; M-ai făcut cap al națiunilor;« (Compară și cu Isaia 49,4-6) »un popor pe care nu-l cunoșteam, îmi slujește. Îndată ce au auzit cu urechea lor, m-au ascultat; fiii străinului (neisraeliți) mi se supun lingușindu-mă. Fiii străinului și-au pierdut inima și au ieșit tremurând din locurile lor ascunse.« (Psalmul 18,43-45)

Cei cruțați dintre neamuri vor avea o sarcină deosebită: »Vor aduce pe toți frații voștri (pe israeliți) din mijlocul tuturor neamurilor, ca dar Domnului, pe cai, în care și pe târgi, pe catări și pe dromadere, la muntele Meu cel sfânt, la Ierusalim, - zice Domnul - cum își aduc copiii lui Israel darurile de mâncare, într-un vas curat la casa Domnului. Și voi lua pe unii dintre ei ca preoți și Leviți, zice Domnul.« (Isaia 66,20-21) „**Fiii asupritorilor tăi** (asupritorii pieriseră)

vor veni plecați înaintea ta;» Asupritorii erau **mai marii lumii, cei tari** (niciodată cei slabi n-au asuprit pe iudei). »Și toți cei ce te disprețuiau se vor închina la picioarele tale; și te vor numi ‚Cetatea Domnului’, ‚Sionul Sfântului lui Israel’«. (Isaia 60,14; vezi și Isaia 49,22-23) Aceștia vor cânta psalmul 29 cu o pricepere deosebită, ca fiii lui Core.

PUTEREA TĂRIEI LUI

Există manifestări ale forței care nu se pot măsura cu mijloacele omenești, cu unități de măsură sau instrumente. Cine n-a văzut vreodată zburând insecte foarte mici, care abia dacă au un milimetru de aripă. Și ce frumos zboară și câtă rezistență au! Cine ar putea stabili măsura puterii lor? Poate o milionime de cal putere? Exact așa este și cu microorganismele, care se pot vedea numai cu un microscop foarte puternic, a căror mărime, de asemenea, nu se poate măsura și chiar dacă ar fi oarecum posibil, atunci marja de eroare ar fi relativ foarte mare. Dar există manifestări ale forței atât de uriașe, încât pentru om este imposibil să le măsoare. Așa este și cu puterea tăriei Lui, tăria lui Dumnezeu, pe care noi, chiar dacă n-o putem măsura, o putem recunoaște. Apostolul Pavel avea pe inimă să-i facă pe credincioșii din Efes să poată cunoaște puterea tăriei Lui. Acest lucru este exprimat în Epistola către Efeseni prin cuvintele: »De aceea eu nu încetez să aduc mulțumiri pentru voi, când vă pomenesc în rugăciunile mele. Și mă rog ca Dumnezeul Domnului nostru Isus Hristos, Domnul slavei, să vă dea un duh de înțelepciune și de descoperire în cunoașterea Lui și să vă lumineze ochii inimii ca să pricepeți care este nădejdea chemării Lui, care este bogăția slavei moștenirii Lui în sfinți și care este față de noi, credincioșii, **nemărginita mărime a puterii Sale, după lucrarea tăriei Lui**, pe care a desfășurat-o în Hristos, prin faptul că L-a înviat din morți (și L-a pus să șadă la dreapta Sa, în locurile cerești, mai pe sus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice dregătorie, de orice nume care se poate numi, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor. El I-a pus totul sub picioare și L-a pus căpetenie peste toate lucrurile, Bisericii, care este trupul Lui, plinătatea Celui ce plinește totul în toți.)« (Efeseni 1,15-23)

Aceasta ar trebui să ajungă pentru a ne face o idee, chiar și numai vagă, despre nemărginita mărime a puterii Sale. Dar cine poate acest lucru? Și nu este posibil, pentru că această putere nu se poate nici măsura și nici compara cu ceva. Nu există unitate de măsură pentru ea. Această putere depășește bagajul nostru de noțiuni și de aceea se trece cu atâta ușurință peste astfel de texte. »**El L-a înviat pe Hristos din morți.**« Dar puterea Lui nu s-a epuizat dacă a făcut acest lucru, căci El trebuie să poată învia și pe ceilalți morți; atunci trebuie să poată învia oricând atâția morți câți vrea. Nu numi că poate învia morții, ci chiar o face. Lucrul acesta este scris foarte limpede în prima Epistolă către Corinteni, în capitolul 15. Când citim acest capitol, mărimea puterea tăriei Lui trebuie să facă asupra noastră o impresie profundă. Hristos este pârga celor adormiți, iar ceilalți vor învia în El. (1 Corinteni 15,20-24) Pentru că L-a înviat pe Hristos, de aceea credem că El are puterea de a-i învia pe toți. Aceasta este un efort uriaș și este foarte de mirare, dar tăria Lui nu este epuizată.

»**El L-a pus să șadă la dreapta Sa, în locurile cerești.**« Și pentru aceasta este nevoie de o putere uriașă. Lucrul acesta nu-l poate face niciun om, dar pentru Dumnezeu nimic nu este cu neputință. Aceasta este o cinstită și nici despre ea nu ne putem forma o idee. Ea ar putea da naștere la pizma celor mai mari puteri din locurile cerești, heruvimii și terafimii și orice altceva care mai există de felul acesta, pe care nici nu le cunoaștem. Și oricum s-ar numi

toate aceste puteri, »El L-a pus mai pe sus de orice domnie, orice stăpânire, orice putere, orice dregătorie, orice nume care poate fi numit.« Aceasta înseamnă că El trebuie să aibă putere asupra tuturor acestor puteri; ele trebuie să se plece toate în fața voinței Lui. Și așa va fi toată veșnicia, »Nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor.« Și nici cu aceasta n-a fost epuizată nemărginita putere a tăriei Lui. De fapt, ea este inepuizabilă, în termenii noștri; ea renaște iar și iar, de la început și ne uimește mereu cu noi minuni.

Dar tăria lui Dumnezeu nu se descoperă numai în înălțimi, așa cum a fost descris mai înainte, ci se descoperă și în **Adânc**, da, în adâncul adâncului, atât local cât și moral, adică cu cei căzuți adânc. Ea nu se descoperă numai în slava cerului, ci și în locurile cele mai murdare pe care ni le-am putea imagina. »**Mă afund în noroi și nu mă pot ținea.** Am căzut în prăpastie și dau apele peste mine.« (Psalmul 69,2-[3]) »M-a scos din **groapa pieirii, din fundul mocirlei;** mi-a pus picioarele pe stâncă și mi-a întărit pașii.« (Psalmul 40,2-[3])

Când Domnul Isus a fost făcut păcat pentru noi, nu a trebuit doar să **îndure adânci suferințe**, ci a trebuit să **coboare în adânc**, despre care nu avem nicio idee. Îl auzim strigând din adânc: »Dar Tu, Doamne, nu Te depărta! Tu, **Tăria mea**, vino degrabă în ajutor!« (Psalmul 22,19) El a putut întotdeauna să spună: »Domnul este lumina mea și mântuirea mea: de cine să mă tem? Domnul este **tăria vieții mele**: de cine să-mi fie frică?« (Psalmul 27,1)

Tot ce vrea Dumnezeu, aceea face, în cer, pe pământ, în mări și în tot **adâncul**. Tot așa va scoate și pe poporul Său Israel, din **adânc**, după cum este scris: »Ne-ai făcut să trecem prin multe neazuri și nenorociri; dar ne vei da iarăși viața, ne vei scoate iarăși din **adâncurile pământului**.« (Psalmul 71,20) Tot așa ne-a scos Dumnezeu și pe noi, acum deja, **din adâncul adâncului** și ne-a ridicat la **cea mai mare înălțime**. N-a fost numai o uriașă depărtare, ca spațiu, între El și noi, ci noi și din punct de **vedere moral ne-am scufundat** în adâncul de care nici azi nu suntem deplin conștienți. **Noi eram morți de mult în păcate și fărădelegi**. Atunci s-a descoperit nemărginita mărime a tăriei lui Dumnezeu în legătură cu noi, credincioșii, și citim:

„**Voi erați morți în greșelile și în păcatele voastre**”, pe când noi eram morți în greșelile noastre, El ne-a înviat împreună cu Hristos, ne-a înviat și ne-a lăsat să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos. Dacă tot este necesară o putere extraordinară pentru a învia și a cinsti **pe Hristos, Fiul lui Dumnezeu**, oglindirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui, pe Cel care zi de zi este desfătarea Lui, pare ceva acceptabil. Dar când aceste lucruri le face **cu noi, cei făcuți din țărână, cu pământeni căzuți**, acest lucru trebuie să ni se pară extraordinar. Trebuie să fie necesară o putere deosebit de impunătoare, nu numai **pentru a învia** atâtea milioane de mântuiți, ci pentru a ne ridica la o asemenea cinste și **pentru a ne da un loc »cu Hristos în locurile cerești**«, pentru a ne chema să împărțim și să cârmuim împreună cu Hristos și să moștenim împreună cu El. Da, astfel putem vedea nemărginita putere a tăriei Lui **în legătură cu noi, credincioșii**. Și, de ceea ce azi încă nu suntem deplin conștienți, ne va umple de uimire, această putere, care este în stare să împlinească așa ceva.

Toată Epistola către Efeseni ne vorbește despre această putere a lui Dumnezeu, căci pentru a face toate acele lucruri care sunt scrise acolo, este nevoie de o putere, pe care azi o cunoaștem numai după nume. Dar nu numai Epistola către Efeseni vorbește despre ea, ci întreaga Scriptură.

După această putere eficace i s-a dat apostolului Pavel har și prin revelație i-a fost făcut cunoscută taina care în celelalte veacuri n-a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor. Și acest har a fost dat celui mai neînsemnat dintre sfinți, aceluia care mai înainte a fost un batjocoritor și un prigonitor, care a prigonit Adunarea. Puterea lui Dumnezeu a făcut din acest prigonitor nu numai un adorator, ci cel mai credincios slujitor, care a propovăduit printre Neamuri, cu o dragoste fierbinte pentru Domnul și sfinții Săi, bogățiile nepătrunse ale lui Hristos. Și aceasta pe o cale a disprețului, a ocării, a suferinței fără seamăn. Într-adevăr, aici se descoperă nemărginita mărime a puterii Sale, iar într-un mod așa de convingător, încât nu ne putem reveni din uimire. Aceasta este o măreție a puterii.

»Și-L rog, ca potrivit cu **bogăția slavei Sale, să vă facă să vă întăriți în putere, prin Duhul Lui**, în omul dinăuntru, așa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință;« etc. (Efeseni 3,16-17) Trebuie să cunoaștem toată slăbiciunea vaselor, pentru a recunoaște nemărginita mărime a puterii lui Dumnezeu. Vase de pământ, casabile, oameni slabi, neajutorați Și-a ales Dumnezeu pentru a-Și descoperi slava Sa. Pe aceia care singuri nu pot nimic, El îi folosește ca unelte, pentru a Se proslăvi. Astfel ni se lămurește înțelesul versetelor 20-21 din Efeseni 3: »Iar a Celui ce, **prin puterea care lucrează în noi**, poate să facă mult mai mult decât cerem sau gândim noi, a Lui să fie slava în Biserică și în Isus Hristos, din neam în neam, în vecii vecilor! Amin!« Atunci vom înțelege și îndemnul: »Încolo, fraților, **întăriți-vă în Domnul și în puterea tăriei Lui!**« (Efeseni 6,10)

&&&

»Domnul oștirilor pregătește tuturor popoarelor pe muntele acesta, un ospăț de bucate gustoase, un ospăț de vinuri vechi, de bucate miezoase, pline de măduvă, de vinuri vechi și limpezite. **Și pe muntele acesta înlătură măhrama care acoperă toate popoarele și învelitoarea care înfășura toate neamurile;** nimicește moartea pe vecie: Domnul Dumnezeu șterge lacrimile de pe toate fețele și îndepărtează de pe tot pământul ocară poporului Său; da, Domnul a vorbit!« (Isaia 25,6-8)